V JÁDRU JE ROMANTIČKA,
ALE ŽIJE V TOM NEJMÉNĚ ROMANTICKÉM SVĚTĚ...

SLADKÁ *nevědomost*

DANIELLE LORI

SLADKÁ
nevědomost

The Sweetest Oblivion
Copyright 2018 Danielle Lori

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lucie Ratzová, 2022
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2969-2 (pdf)

SLADKÁ *nevědomost*

DANIELLE LORI

Red

Pro AJ.
Jsi můj jediný důvod k lásce.

playlist

World Gone Mad – Bastille
Rocket Man – Elton John
Human – Aquilo
Waterfalls – Eurielle
Her Life – Two Feet
Like I'm Gonna Lose You – Jasmine Thompson
Madness – Ruelle
Fireworks – First Aid Kit
Seven Nation Army – The White Stripes
Dirty Diana – Shaman's Harvest
Holocene – Bon Iver
Hurt For Me – SYML
Soldier – Fleurie

Kapitola první

„Neexistují dobré a špatné peníze.
Existují pouze peníze."
– Lucky Luciano

Long Island, New York

Elena

Bydlím v dokonalém domě s červenými vstupními dveřmi a zlatým klepadlem, podlahami se vzorem černobílé šachovnice, dřevěným leskle nalakovaným schodištěm a blyštivým lustrem. Přesto se nemohu zbavit myšlenky na to, co by se stalo, kdybych odtáhla roh jedné z tapet. Začal by dům krvácet červenou barvu? Kdyby byl náš svět průhledný jako sklo, ta červená by jemně pleskala na mramorovou podlahu jako krev.

Koukala jsem na televizi v rohu kuchyně a sotva vnímala hlas reportérky. Jakmile však z jejích rubínově rudých rtů vyklouzlo slovo *vražda*, vytěsnilo to všechny mé další myšlenky. Zatočila jsem prstenem na prostředníčku levé ruky a v krku jsem najednou měla knedlík.

I když byl můj domov a vlastně celý můj *život* postaven na hromadách špinavých peněz, mohla jsem se vždycky utěšovat vědomím, že já sama se na ničem z toho nepodílím. Nebo to tak alespoň bylo do loňského roku. Nyní byla krev i na mých rukou a vina mi nedala spát.

Hlasy ze vstupní haly ke mně dolehly pokaždé, když se otevřely dveře do kuchyně. Naše služebnictvo kvůli přípravě oběda totiž neustále procházelo dovnitř a ven.

Slyšela jsem ženský trylkový smích, líbezný hlas mého bratrance Benita a také hlas, který jsem poprvé slyšela dnes ráno, když

jsem odcházela z kostela. Byl hluboký, klidný a nezaujatý. Vlasy na zátylku se mi naježily. Věděla jsem, že ten hlas patří mému budoucímu švagrovi.

A to byl také částečný, nebo vlastně spíš *jediný* důvod, proč jsem se schovávala v kuchyni. Nahlas bych to ale nikdy nepřiznala.

„Jsi příliš hezká na to, aby ses takhle mračila, moje sladká Abelliová," prohlásila mamka. Právě vstoupila do místnosti, následována kakofonií hlasů našich hostů, kteří se spolu bavili.

Pod tíhou jejích slov jsem se ošila. Přezdívku *sladká Abelliová* jsem ze zjevných důvodů už dlouho neslyšela. Z toho přízviska už jsem vyrostla. Zvlášť od chvíle, kdy jsem si uvědomila, že mě zbožňují, jen když se chovám podle jejich představ: vypadám hezky, mlčím, když je třeba, a když už promluvím, tak jedině zdvořile. Stejně jako dítě neustále oblékané do miminkovského oblečení, kterému už odrostlo, jsem se ani já nemohla vymanit z očekávání ostatních lidí. Celé roky jsem měla zvláštní pocit, že jsem vzácný ptáček lapený v kleci. Nakonec toho na mě začalo být příliš… a já utekla.

„Nevím, proč se na to vůbec díváš, Eleno," řekla máma a zamíchala omáčku na plotně. „Všechny ty hlouposti jsou strašně depresivní."

Máma je manželkou Salvatora Abelliho, velmi známého bosse jednoho z největších syndikátů organizovaného zločinu ve Spojených státech. Proto jsem občas uvažovala, jestli její naivita není ve skutečnosti spíš popírání, nebo jestli by se opravdu radši dívala na *Dny našeho života,* než aby se znepokojovala tátovým podnikáním.

„Nejsem si jistá, koho mám volit," odpověděla jsem roztržitě.

Nevěřícně zavrtěla hlavou a mně došlo, že je *divné,* aby se dcera mafiánského bosse zajímala o vládní záležitosti.

„Tvůj otec je s tebou nespokojený," řekla, našpulila rty a podívala se na mě zpoza tmavých řas, což byl její výraz à la *máš potíže.*

„A kdy se mnou poslední dobou *je* spokojený?"

„Cos čekala po tom, co jsi provedla?"

Přísahám, že mi to i po šesti měsících připomínala každý den. Byla jako lovecký pes, který zachytil pach divoké zvěře. Vážně

jsem si začínala myslet, že se z mojí chyby raduje, protože má konečně důvod mi vynadat.

„Proč jsi dnes po bohoslužbě nepřišla pozdravit Russoa?“ namířila na mě lžící. „To tvoje hraní na neviňátko ti nežeru. Že jsi na to ‚zapomněla a čekala v autě‘.“

Založila jsem si ruce na prsou. „Prostě se mi nechtělo. Je… hrubý.“

„*Eleno*,“ pokárala mě. „Vždyť ho ani neznáš.“

„Člověka s jeho pověstí nemusíš potkat, abys poznala, co je zač, mami.“

„*Oj, Madonna, salvami*,“ zamumlala.

„A on Adrianu určitě nepochopí,“ dodala jsem úsečně.

Odfrkla si. „Tvou sestru nechápe skoro nikdo, *figlia mia*.“

Zahradník ji chápal… Ale to jsem matce říkat nechtěla, protože by ještě dnes skončil na dně řeky Hudson.

Táta totiž tenhle týden oznámil, že si Adriana bude brát Nicolase Russoa, dona jedné z pěti rodin sídlících v New Yorku. Mé předchozí prohřešky byly stále relativně čerstvé, ale po tomto prohlášení se mi zdálo, jako by se to stalo teprve včera.

Jsem nejstarší ze tří sourozenců, tudíž je mou povinností vdát se jako první. Ale kvůli mému pochybení to schytala mladší sestra – bude si brát muže s pověstí. A všichni v našem světě věděli, že jakmile měl někdo pověst, tak to znamenalo jedno: musí se mu klidit z cesty.

„Kromě toho, Nico je pravý gentleman. Kdyby ses s ním ráno po bohoslužbě seznámila, jak jsi měla, tak bys to věděla.“

Pravda byla, že jsem vyrazila ze dveří kostela rovnou k autu dřív, než mě mohli nahnat k setkání s mým budoucím švagrem. Táta mě má za vyvrhele, takže mě překvapuje, že si vůbec všiml mojí nepřítomnosti. Navíc jsem si byla jistá, že si Nicolas Russo na gentlemana jenom hraje.

Jelikož jeho otec zemřel před pěti lety, stal se devětadvacetiletý Nicolas nejmladším a nejznámějším donem podsvětí. Byl to podvodník, stejně jako jeho otec, a měl na rukou víc krve než všichni trestanci v newyorském státním vězení. A stejně jako jeho otec

ničeho z toho nikdy nelitoval. Aspoň jsem si tedy myslela, že ne, vzhledem k tomu, že se už celý rok v novinách dennodenně psalo o nové oběti s příjmením „Zanetti". Rodina Zanettiů byla totiž zodpovědná za vraždu jeho otce, a proto se jim Nicolas takhle mstil. Podle mě tím svým přístupem mířil rovnou do pekla.

„Já jsem ho už ale potkala, mami."

Pozvedla obočí. „Vážně?"

„No, vlastně ne."

Zatvářila se nesouhlasně.

„Ale viděli jsme se z dálky," trvala jsem si na svém. „A to mi úplně stačilo k tomu, abych věděla, že pro Adrianu není dost dobrý."

Protočila oči. *„Ridicolo."*

Probodávat někoho zlostným pohledem a prostě se na něj dívat je snad totéž… nebo ne? Vlastně to byla nehoda, vážně. Když jsem šla po schodech z kostela, tak jsem koutkem oka zahlédla setkání, kterého jsem se měla účastnit. Matka s otcem stáli každý z jedné strany Adriany a naproti nim stál Nicolas Russo. Takhle se v našem životě poprvé setkávali budoucí manželé. Předem dohodnuté sňatky byly pro *Cosa Nostru* typické.

Lehce jsem přimhouřila oči, protože mě rozčilovala ta situace, ve které se Adriana ocitla kvůli mně. Jenže jsem proto vztekle pohlédla na svého budoucího švagra a zjistila, že si toho všiml. Takže k tomu probodávání pohledem vlastně došlo pouhou souhrou náhod. To jsem mu ale na dálku sotva mohla vysvětlit, a kdybych se na něj tehdy usmála, tak bych zase vypadala povýšeně… tak jsem prostě pokračovala ve zlostném zírání a doufala, že mě za to nezabije.

Nicolasův pohled na okamžik zpřísněl, čímž dával najevo, že se mu moje zírání nelíbí, ale po vteřině intenzivního očního kontaktu se zase obrátil na mého otce, jako bych nebyla nic víc než list ve větru. Vydechla jsem zadržovaný dech a šla se raději schovat do auta. Ani za nic jsem ho nechtěla po tomhle incidentu potkat. Prostě se mu budu po zbytek života muset vyhýbat.

„Přestaň se pořád strachovat a věř svému otci."

Bez řečí jsem přitakala, protože jsem slyšela od bratrance Benita, že ke spojenectví s Russoem došlo čistě kvůli nějakému obchodu se zbraněmi. Moje sestra se stala pouhou figurkou v dohodě týkající se velkého kšeftu. Jak romantické. Ale na druhou stranu jsme už obě dávno věděly, že tenhle den jednou přijde. Neměla jsem žádné iluze o svatbě z lásky a Adriana taky ne.

Problémem bylo, že moje sestra věřila, že už zamilovaná je.

Do našeho *zahradníka*.

„Jdi se podívat, jestli je Adriana přichystaná k obědu, Eleno."

„Včera v noci mi říkala, že na oběd nepůjde."

„To teda půjde!" vyštěkla máma a pak něco zamumlala italsky.

Neochotně jsem vstala od pultu a vyšla z kuchyně. Hlas reportérky mě provázel až k lítacím dveřím a jako kdyby mě chtěla varovat, z jejích rudých rtů se znovu ozvalo slovo *vražda.*

Za zvuku *Večera v Římě,* který vyhrával ze starožitného gramofonu, jsem zamířila ke schodišti a cestou si prohlížela hosty v hale. Byla tam moje teta z tátovy strany se svým manželem, několik bratranců a můj bratr Tony, který soustředěně zíral směrem k Nicolasovi. Tony stál sám opřený o zeď s rukama v kapsách fraku. Jeho přítelkyně není Italka, tak ji k nám moc často na návštěvu nezvou. Mamka ji nesnáší čistě proto, že chodí s jejím synem.

Ačkoliv je Tony lehkomyslný, impulzivní a řídí se krédem „Když se mi něco nelíbí, tak to prostě zastřelím", mám svého bratra ráda, a právě teď vypadá, že chce zastřelit Nicolase Russoa. Očividně mezi sebou mají nějaké nevyřízené účty.

Najednou mou pozornost upoutala pozoruhodná žena se… zajímavým vkusem. Stála vedle muže, o němž jsem usoudila, že je jejím dědečkem. Když jí ale jeho ruka sklouzla na zadek, jen otráveně našpulila pusu, jako by na to byla zvyklá.

Byl *červenec,* a přesto měla šálu z norka, letní olivově zelené šaty a kozačky nad kolena. Její dlouhé tmavé vlasy se jemně vlnily. S umělými řasami a velkými kruhovými náušnicemi vypadala úplně jako reklama na sedmdesátá léta. Tenhle dojem ještě víc podpořila tím, že vyfoukla a praskla růžovou žvýkačkovou bublinu, a přitom si mě prohlížela způsobem, jako by můj vkus byl

zastaralý tak o čtyři desetiletí. Pokud vůbec bylo možné, aby se v jedné místnosti potkaly dva naprosté protiklady, byly jsme to bezpochyby my dvě.

Téměř se mi podařilo uniknout pozornosti. Jednu ruku už jsem měla na zábradlí schodiště, když se zezadu ozval otcův hlas.

„Eleno, pojď sem."

Žaludek se mi sevřel a já poraženě zavřela oči. Zaváhala jsem jen na okamžik, protože otcův tón nesnesl odporu.

Šla jsem za tátou, vedle něhož stál Nicolas, a zpotily se mi ruce. Když jsem k nim dorazila, táta mě vzal za ruku a usmál se na mě, ale v jeho pohledu nebylo nic veselého. Tátovi bylo padesát pět let, ale vypadal o deset let mladší. V černých vlasech měl jen pár stříbrných pramínků. Neustále nosil oblek, který nikdy nebyl ani trochu pomačkaný, ale jeho gentlemanský vzhled byl jen pozlátko. Jak přišel ke své pověsti jsem zjistila, když mi bylo sedm a dívala jsem se skrz škvíru ve dveřích jeho pracovny.

„Eleno, představuji ti Nicolase Russoa. Nico, tohle je Elena, moje prvorozená dcera."

Kroky k tomuto verbálnímu tanci jsem znala nazpaměť. Tohle byl prostě další den, další muž. Jenže tentokrát se mi zadrhával dech a měla jsem pocit, jako by mě měli shodit z lodi přímo do vody plné žraloků, kdybych se na něj měla podívat. *Je to jen člověk*, ujišťovala jsem se. Člověk s tou úplně nejhorší pověstí v celém státě New York.

Proč jsem na něj musela v tom kostele zírat?

Nadechla jsem se, abych si dodala kuráž. Potom jsem zaklonila hlavu a podívala se na něj zpod svého klobouku. Když se naše pohledy střetly, projel mnou zvláštní hřejivý pocit. Měl světle hnědé oči barvy whisky s ledem a tmavé husté řasy, díky kterým vypadal zachmuřeně, skoro jako by se díval do slunce. Podíval se na mě, jako by ho právě představili služebné, a ne někomu, kdo bude jeho „švagrovou".

Jsem o pár centimetrů vyšší než Adriana, ale i když jsem měla podpatky, tak jsem mu hlavou nesahala ani po bradu. Měla jsem nutkání stočit pohled na jeho černou kravatu, jenže to bych pak

měla pocit, že on nade mnou vyhrál, a tak jsem jeho pohled opětovala. Mluvila jsem zdvořile jako vždy, když jsme měli společnost. „Je mi ctí."

„Už jsme se potkali."

Co prosím?

Jeho nezaujatý tón mi projel páteří a zanechal za sebou zvláštní pocit rozechvění. Řekl sotva pár slov, ale už jsem měla pocit, že jsem v Russoovu teritoriu, a ne v Abelliho. Zdálo se, že vše v okruhu tří metrů od Russoa patřilo jemu a bylo jedno, v jakém domě se zrovna nacházel.

Otec se zamračil. „Kdy jste se setkali?"

Polkla jsem.

Nicolasův výraz byl pobavený a nebezpečný. „Předtím v kostele. Pamatuješ, *Eleno*?"

Tlukot mého srdce se zastavil. Proč moje jméno vyslovil tak důvěrně?

Otec se vedle mě napjal a já věděla proč: myslel si, že jsem provedla něco nepatřičného, přesně jak naznačoval Nicolasův tón. Do tváří se mi vlilo horko. Jenom kvůli jedné chybě, kterou jsem udělala před šesti měsíci, si teď otec myslel, že jsem vyjela po snoubenci své sestry?

Neklidně jsem zamrkala. To musím tohle snášet kvůli troše krátkého a jenom lehce nepřátelského zírání? Tenhle muž našel mou slabinu a využil ji.

Frustrace do mě zaryla svoje drápy. Nemůžu zhoršit situaci tím, že budu nesouhlasit s donem, na jehož stranu by se momentálně postavil i můj otec. Takže jsem se donutila promluvit tak mírně, jak jen to šlo. „Ano, potkali jsme se, tati. Zapomněla jsem si v kostele kabát a narazili jsme na sebe."

Svůj omyl jsem si uvědomila pozdě. Byl teplý červenec a kabát jsem ráno neměla. Což Nicolas samozřejmě věděl.

Vyndal ruku z kapsy, palcem si přejel po spodním rtu a lehce zavrtěl hlavou. Vypadalo to, jako by na něj udělalo dojem, že jsem hrála jeho hru, ale zároveň se zdál být zklamaný z mého chabého pokusu o lež.

Tenhle muž se mi vůbec nezamlouvá – ani v nejmenším.

Ze zkoumavého pohledu, kterým si nás otec oba měřil, mě zamrazilo.

„Nuže dobrá," nakonec pronesl táta a poplácal mě po ruce. „Potom je vše v pořádku. Jsem si jistý, že má na tebe Nico pár otázek ohledně Adriany. Přece jenom ji znáš nejlépe."

Plíce se mi roztáhly a já se konečně mohla nadechnout. „Samozřejmě, tati."

Radši bych ale snědla hrst hlíny.

Přední dveře se otevřely a dovnitř vstoupil se svou ženou Marco, mamky bratr a *consiglière* mého otce. Táta se s námi rozloučil, aby je šel přivítat, a nechal mě s tím mužem, jehož samotná přítomnost mě začínala pálit na kůži.

Upřeně mě sledoval ze své výšky.

Já se na něj upřeně dívala zezdola.

Když se koutky jeho rtů zvedly do úsměvu, uvědomila jsem si, že jsem ho pobavila. Tváře mi zčervenaly vzteky. Dřív bych zamumlala něco sladkého a odešla, ale to bylo *předtím*. Teď už jsem nedokázala udržet zdvořilý výraz, zatímco jsem se dívala na Nicolase – Nica, nebo jak se vlastně jmenoval.

„My jsme se přece *nepotkali*," řekla jsem stroze.

Arogantně povytáhl obočí. „Jsi si jistá? A já si celou dobu myslel, že už mě máš dávno prokouknutého."

Srdce mi bušilo tak rychle, až jsem se bála o své zdraví. Neměla jsem tušení co říct, protože měl samozřejmě pravdu. Přesto mě však tahle konverzace nepřiměla ke změně svého původního názoru na jeho charakter.

Bezděky si přejel rukou po kravatě. „A víš, kam tě domněnky můžou zavést?"

„Do hrobu?" špitla jsem.

Upřel oči na moje rty. „Chytrá holka." Řekl to jemným, hlubokým tónem a nějaká moje skrytá část se cítila, jako by se mi právě něco povedlo a dostala jsem za to pochvalu.

Dýchala jsem mělce, když vykročil s úmyslem projít kolem mě, ale on se u mě zastavil. Dotkl se mojí ruky a já ucítila žár jako

z ohně. Jeho dech se mi otřel o krk. „Bylo mi potěšením, Eleno," pronesl mé jméno tak, jak ho měl říct předtím: bez jakýchkoliv narážek. Jako bych byla jen položka, kterou si mohl odškrtnout ze svého seznamu a jít dál.

Stála jsem tam a zírala před sebe, zatímco jsem se instinktivně usmívala na členy své rodiny.

Takže tohle je můj budoucí švagr. Muž, kterého si má vzít moje sestra.

Možná jsem opravdu hrozný člověk, ale část viny se ode mě odpoutala a vyplula ven z otevřených dveří, kterými právě dovnitř vstoupil další host.

Najednou jsem byla ráda, že si ho bude brát ona, a ne já.

Kapitola druhá

„Neber si to osobně, je to jen obchod."
– Otto Berman

Elena

Bylo to ještě horší, než jsem čekala.

Adriana prkenně složila blůzu a dala ji do kufru. Na sobě měla příliš velké triko s potiskem ptáčka Tweetyho a vánoční ponožky. Všude po zemi se válely zmuchlané kousky toaletního papíru.

Před pár lety Adriana vstoupila do puberty a ostříhala si vlasy na ježka. Ještě nikdy jsem neviděla mamku tak zděšenou. Adrianu to stálo kreditní kartu, lekce herectví na naší dívčí škole a měsíc zamračených pohledů od rodičů. Teď už jí vlasy dorostly do mikáda, ale tehdy jsem poprvé pochopila, že v našem domě bylo stříhání vlastních vlasů horší než vražda.

Zdi Adrianina pokoje byly královsky modré a zdobila je bílá pozlacená stropní lišta, takže by její pokoj mohl být s přehledem prezentován zájemcům o koupi domu. Tedy mohl by, pokud by nevypadal, jako by v něm vrhnul divadelní návrhář. Zdi byly poseté plakáty ze známých her jako *Velký Gatsby*. Na toaletním stolku se skvěly bizarní divadelní rekvizity, k nimž patřilo i peří, klobouky a karnevalové masky. Kdybyste se snažili přijít na to, k čemu slouží věci jako například obří králičí hlava na Adrianině posteli, nejspíš by vás z toho akorát rozbolela hlava.

Pochybuji, že táta vůbec věděl, že zaplatil za každou rekvizitu v Adrianině pokoji. Ale otec se Adrianou nikdy moc nezabýval. Dokud ho poslechla na slovo, tak byl spokojený. Vůbec jí nerozuměl a ona jemu taky ne.

S povzdechem jsem popadla blůzu z kufru, abych ji pověsila zpátky do šatníku. Nevšímala si mě, ani když jsme se o sebe otřely rameny, jakmile kolem mě prošla s riflemi.

„Proč je všude ten toaleťák?“ zeptala jsem se, zatímco jsem věšela blůzu.

Popotáhla, ale neodpověděla.

Naposledy jsem ji viděla brečet na pohřbu naší babičky, a to jí bylo třináct let. Sestra nikdy nedávala najevo svoje city. Vlastně jsem měla dojem, že emocemi pohrdá. Strachy se mi stáhl žaludek, ale věděla jsem, že Adriana má stejný názor na lítost jako na sentimentální romantické filmy. Nenávidí je.

Vzala jsem rifle z kufru a namířila si to k šatně. „Tak kam se chystáš?“

Prošla kolem se žlutými puntíkatými bikinami. „Na Kubu. Do Saúdské Arábie. Severní Koreje. Jedno z toho.“

Pokračovaly jsme v balení a vybalování jako lidský dopravník.

Zamračila jsem se. „No, to není moc široký výběr. A Saúdská Arábie nepřipadá v úvahu, jestli plánuješ nosit tyhle plavky,“ vzala jsem je a odsunula pryč.

„Už jsi ho potkala?“ zeptala se mě, když kolem mě prošla se šaty se zebřím vzorem.

Věděla jsem, že tím myslela svého budoucího manžela.

Zaváhala jsem. „Ano. No, on je… vážně milý.“

„Kam nacpu všechny svoje rekvizity?“ založila si ruce v bok a zírala do svého malého kufru, jako by si až teprve teď uvědomila, že ho nezačarovala Mary Poppins.

„Myslím, že tu budou muset zůstat.“

Její tvář se stáhla do breku. „Ale já svoje kostýmy miluju,“ začala plakat. „A co s panem Králíkem?“ zvedla obří králičí hlavu z postele a přidržela ji vedle té svojí.

„Totiž… nejsem si jistá, jaká mají v Severní Koreji pravidla dovozu, ale můžu tě ujistit, že pana Králíka ti nepovolí.“

Vrhla se na postel a zakňučela. „A co na Kubě?“

„To bude asi lepší volba.“

Přikývla, jako by to vyřešilo problém. „Blíží se představení *Alenky v říši divů*," přestala plakat a otřela si slzy z tváře.

„A koho hraješ?" Určitě ne Alenku. Sestra neměla ráda nic konvenčního a blonďatého.

„Kočku Šklíbu," usmála se.

„Jo, to jsi celá ty," přešla jsem do šatny a našla tam černé šaty se špagetovými ramínky, které by si na sebe mohla vzít k obědu. Chvíli mi trvalo, než jsem je vyndala, protože byly vecpané mezi kostýmy Petra Pana a Zeldy.

Položila jsem šaty na postel. „Měla by ses nachystat. Skoro všichni už tam jsou."

„Ryan se se mnou rozešel," pronesla otupěle.

Výraz mi zjemněl soucitem. „To je mi moc líto, Adriano."

„Nechápe, proč se vdávám, a nechce se se mnou už vídat. To mě asi moc nemiluje, co myslíš, Eleno?" Dívala se na mě těma svýma velkýma hnědýma očima.

Zarazila jsem se.

Mám jí to rozumně vysvětlit a ulehčit jí situaci, nebo jí mám takzvaně rychle strhnout náplast?

„Asi ne."

Přikývla. „Za chvíli budu dole."

V přízemí jsem na chodbě blízko knihovny zabočila za roh a vrazila do něčeho teplého a pevného, co mi vyrazilo dech. Poodstoupila jsem o krok dozadu. Na koho jsem narazila mi bylo jasné ještě předtím, než jsem se podívala.

Russo.

Neklid mnou projel jako elektrický šok. Tady jsme nebyli v předsíni plné lidí. Byli jsme úplně sami. Bylo tu takové ticho, že jsem slyšela svoje srdce bít na poplach.

Ustoupila jsem o další krok, jako bych se snažila vyrovnat balanc. Spíš to ale bylo kvůli tomu, abych mezi námi vytvořila větší rozestup. Možná to byl pud sebezáchovy, který mě k tomu nutil.

Stál tam, na sobě měl šedý oblek s hedvábnou černou kravatou a jeho přítomnost zaplňovala celou chodbu. Nebo snad byla

tahle chodba příliš malá? Ne, určitě to byla úplně normální velká chodba. *Ach, vzpamatuj se, Eleno.*

Pozoroval mě stejně, jako když se někdo dívá na *Planetu zvířat* – jako bych byla úplně jiný zvířecí druh, a k tomu ještě asi pěkně nudný druh. V ruce držel mobil, tudíž jsem usoudila, že zrovna s někým vedl soukromý rozhovor.

Chodba za schodištěm, v níž jsme se nacházeli, připomínala spíš klenuté podloubí. Přes pokojové rostliny nebylo vidět hlavní síň a jediným chabým zdrojem světla byla zelená skleněná lampa na konferenčním stolku. Jenže nebylo až takové příšeří, abych si nevšimla netrpělivého záblesku v jeho očích.

„Budeš tu celý den jen tak stát a zírat na mě, nebo mi uhneš z cesty?"

Zamrkala jsem.

„A co když řeknu, že tu budu stát a zírat?" vypadlo ze mě dřív, než jsem se stihla zarazit, a těch slov jsem okamžitě litovala. Nikdy jsem s nikým takhle nemluvila – natož pak s bossem. Žaludek jsem měla jako na vodě.

Rukou, ve které držel telefon, si přejel po bradě. Dokázala jsem si představit, že tohle dělává, když přemýšlí nad způsobem, jak někoho zabije.

Přistoupil ke mně blíž.

Já zase o krok ustoupila, jako bychom byli magnety stejné polarity.

Spustil ruku podél těla a v očích měl nepatrnou jiskru pobavení, jako bych udělala něco vtipného. Najednou se ve mně vzedmul pocit, že nechci, aby mě vnímal jako směšné představení, a zároveň ještě silnější pocit, že přesně tím jsem pro něj byla.

„Měl jsem za to, že sladká Abelliová je *sladká*."

Odkud se dozvěděl mou přezdívku?

Nevím, co mě to popadlo, ale v tom okamžiku jsem se cítila od té přezdívky úplně oproštěna – možná proto, že on sladkou Abelliovou nikdy nepoznal. Už jsem jí ani nechtěla být. A z nějakého důvodu obzvlášť ne před ním.

„No, vypadá to, že jsme se mýlili oba. Já jsem si zase vždycky myslela, že pravý gentleman se omluví, když vrazí do dámy."

„To zní, jako by si někdo zase vytvářel domněnky," pronesl pomalu.

V hrudníku mi začalo podivně tlouct. Zakroutila jsem hlavou. „To nebyla domněnka."

Vykročil ke mně a já zase ustoupila.

Zastrčil si ruce do kapes a očima sklouzl dolů na moje tělo. Byl to spíš všímavý než chlípný pohled, jako bych opravdu byla jiný živočišný druh a on přemítal, jestli jsem k jídlu.

Přimhouřil oči nad mými růžovými lodičkami. „Tak ty si myslíš, že to můžeš něčím dokázat, jo?"

Přikývla jsem a cítila, jak mi pod tíhou jeho pohledu dochází dech. „Mamka říkala, že jsi byl v kostele dokonalý gentleman."

„Byl jsem *za* dokonalého gentlemana."

„Takže to záleží na tom, jestli jím chceš být?"

Na to nic neřekl, ale jeho neutrální výraz mi byl dostatečnou odpovědí, zatímco jeho pohled směřoval od mých bot zpátky nahoru.

„Hádám správně podle tvého chování, že teď jím zrovna být nechceš?" Jakmile jsem to vyslovila, uvědomila jsem si, že jsem to neměla dělat.

Jeho upřený pohled se střetl s mým a rázem jsem byla jako v ohni.

Lehce zavrtěl hlavou.

Dobrá tedy.

Vydržela jsem to dlouho. O dost déle, než by to bývala byla vydržela sladká Abelliová. Ale teď už jsem se odtud musela co nejrychleji dostat pryč.

„Fajn, tak… se uvidíme později."

Nemohla jsem si vymyslet hloupější rozloučení. Vykročila jsem, abych kolem něj prošla, ale než jsem to stihla udělat, něco mě chytilo za zápěstí. *On* mě chytil za zápěstí. Jeho sevření bylo pekelně horké… drsně, mozolnatě horké. Ledový závan strachu se v mých žilách smísil s čímsi vroucím.

Stál necelý metr ode mě a naše ruce byly jediným styčným bodem mezi námi. „Sepiš mi seznam koníčků své sestry. Co má ráda a co ne, velikost bot, velikost oblečení a cokoli dalšího, co by pro mě mohlo být užitečné. Rozumíš?"

„Ano," vydechla jsem. Kolik lidí zabil rukou, která mi svírala zápěstí? Jeho sevření nebylo bolestivé, ale rozhodně bylo silné, pevné a neochvějné. Přivádělo mě k myšlence, o kolik jsem menší než on a jak moc jsem nervózní a nesvá. K myšlence, že nemůžu odejít, dokud mě sám nepropustí.

Zvědavě mě pozoroval. Srdce se mi téměř zastavilo a kůže mě pálila. Jeho dotek byl nepatřičný, ať už byl můj budoucí švagr, nebo ne. Táta mohl kdykoliv vyjít ven z pracovny, ale to Nicolasovi očividně nevadilo. Mně ovšem ano, obzvlášť po tom dřívějším incidentu.

„Dám ti ten seznam v pátek na zásnubním večírku," dokázala jsem ze sebe dostat a snažila se přitom vyprostit z jeho sevření.

Nepustil mě. Srdce se mi zadrhlo, když palcem přejel přes moje klouby na prstech. „Jeden by si myslel, že rodina Abelliů si může dovolit prsten za víc než pár babek."

Shlédla jsem na prsten na mém prostředníčku. Byl z jednoho prodejního automatu a zdobil ho fialový zakulacený kámen. Pohled na něj mi pomohl vystřízlivět.

„Někdy mají nejlevnější věci tu největší hodnotu."

Jeho oči opět našly mou tvář a na pár vteřin jsme se na sebe dívali. Jeho ruka sjela dolů po mé na zápěstí, dlaň, prsty. Hrubé konečky jeho prstů přejely po mých jemných a moje srdce poskočilo.

„Uvidíme se na obědě, *Eleno*."

Odešel a zmizel v tátově pracovně.

Cazzo…

Opřela jsem se zády o zeď a cítila přitom tíhu svého prstenu. Mohla jsem ho kdykoli sundat, dát ho někam, kde by mě nestrašil, ale věděla jsem, že to neudělám. Ještě ne.

Když jsem odcházela chodbou pryč, tak mě zápěstí, za které mě držel, pálilo jako cejch.

Už zase řekl moje jméno tím nejnevhodnějším způsobem.

Kapitola třetí

„Vraždíme s úsměvem. Střílet lidi není pro nás mafiány žádný problém."
– Henry Hill

Elena

Z rádia u bazénu se tiše nesl zpěv Billie Holidayové. Kapky ledové vody stékaly po křišťálových sklenkách a příbory se blýskaly v ostrém slunečním svitu. Bylo horké červencové odpoledne, které perfektně doplňoval vytrvalý vánek.

Kolem dřevěných latí na terase byla omotaná světýlka a maminčiny růžové keře nádherně kvetly. Křesla byla pohodlná a jídlo dobré, přesto ale oběd ve společnosti cizích lidí nijak příjemný nebyl. Reklama na sedmdesátá léta, která seděla naproti mně, očividně můj názor nesdílela.

„A tak mě ten policajt nechal jít a ani mi nevzal můj koks."

„Gianno," ozvalo se varovně z Nicolasova místa u stolu.

Obrátila oči v sloup a zhluboka se napila vína, ale už nic víc neřekla.

Přemítala jsem, proč ji Nicolas napomenul a jaký byl mezi nimi asi vztah. Byli snad sourozenci? Odpovídalo by tomu to, že jeden druhému přišel otravný. Měla jsem ale dojem, že už jsem zaslechla, že je Nicolas jedináček. Giannin stařičký manžel seděl po jejím boku a nepromluvil jediné slovo, jen se občas nepatřičně zachechtal. Začínala jsem si myslet, že nedoslýchá.

Gianna byla opravdu úplně jiná než já. Zatímco já jsem byla potichu, ona bezstarostně mluvila a hlasitě se smála. Já byla zdrženlivá, a ona… vyplivla žvýkačku do látkového ubrousku a pak začala jíst špagety a nenamotávala si je na vidličku. Její bezstarostný přístup k životu jsem jí trochu záviděla.

Tony seděl po jejím druhém boku. Knoflíky saka měl rozepnuté a seděl zády opřený o opěradlo židle, takže vypadal znuděně, ale já ho znala příliš dobře na to, aby mě tím oklamal. Byl mi povědomý i způsob, jakým se škrábal po strništi – jako by byl pobavený a naštvaný zároveň. A to nikdy nevěstilo nic dobrého. Byl pohledný, ale kdybych nebyla jeho sestra, tak bych se k němu nepřiblížila na deset metrů. Jeho lehkomyslnost působila problémy všem v okolí a hlavně jemu samotnému. Všiml si mého znepokojeného pohledu a mrkl na mě.

Zahradu zaplnil zvuk tichého klábosení a příborů cinkajících o talíře. Pod klidným povrchem se však skrývala napjatá atmosféra, kterou nešlo nijak odehnat, a s ní spojený nepříjemný pocit, který ani vánek nedokázal rozptýlit. Ale možná to byl jen můj dojem. Všichni ostatní se mezi sebou bavili jakoby nic, tak jsem to ignorovala.

Giannino mlčení netrvalo dlouho, ale aspoň už nemluvila o svých třech gramech koksu. Změnila téma na koňské dostihy, což bylo přijatelnější, a k diskuzi se přidali i další. Náš dům byl sotva bezdrogová zóna – ve skutečnosti k nám spousta lidí přicházela s drogami, ale mezi pravidla slušného chování *Cosa Nostry* patřila i hra na ukázkový příklad ideální rodiny s domem obehnaným bílým plaňkovým plotem. Naše domy byly obklopeny železným plotem a ochrankou, ale to je vedlejší.

Měla jsem radost, že je Adriana tady, a ne v letadle na Kubu. Seděla na druhém konci stolu mezi tátou a svým snoubencem.

Možná jsem zbabělá, ale jsem ráda, že vedle Nicolase nemusím sedět já. Jsem dokonalou hostitelkou, na všechno mám zdvořilou odpověď, ačkoliv byly některé podnapilé komentáře dost přes čáru, ale s Nicolasem mi slova na jazyk prostě nepřicházela. V jeho blízkosti mi naopak vázla v krku a cítila jsem se být vyvedená z míry a popravdě mě i polévalo horko, jako bych se neustále červenala.

Na druhou stranu, přestože bylo nepříjemné s ním mluvit, bylo víc než jednoduché se na něj dívat. Kromě své výšky byl přesně Adrianin typ. Byl to pohledný muž, tedy aspoň když se netvářil

hrozivě. Měl snědou pleť a skoro černé vlasy a nemohla jsem si nevšimnout, že se mu pod košilí rýsovaly svaly na pažích. A na sluníčku byl můj budoucí švagr ještě pohlednější. Škoda, že jeho osobnost tomu neodpovídala.

Co mi ale na jeho vzhledu nejvíc imponovalo, bylo černé tetování, které prosvítalo skrz jeho bílou košili. Možná se mi to jen zdálo, ale vypadalo to, že se táhlo od ramene až po zlaté hodinky na jeho zápěstí. Nicolas Russo měl vytetovaný celý rukáv. *Věděla* jsem, že to gentlemanské chování jen hraje.

Letmo se podíval mým směrem a zachytil můj pohled, jako by vycítil, že se na něj dívám. Jeho lhostejný výraz měl na mě vliv i přes vzdálenost pěti židlí. Tón, jakým řekl moje jméno, mi pořád zněl v uších. Byl hluboký a podmanivý a zcela nevhodný. Jednu bezdechou vteřinu jsem mu pohled oplácela, abych nevypadala jako srab, a pak jsem odvrátila hlavu. Najednou se mě zmocnilo tušení, že bych s ním už neměla přijít do styku… pro svoje vlastní dobro.

„Slyšel jsem, že budeš mít taneční vystoupení, Eleno," řekl můj strýc Manuel přes stůl. Jeho hlas mi připomněl krveprolití, kterého se zúčastnil před půl rokem. Upila jsem trochu vína a cítila jen vinu a zášť.

Všechny páry očí se teď dívaly na mě, všech dvacet, ale já z nich vnímala jen jeden.

„Ano," donutila jsem se k úsměvu. „V sobotu."

„Ty tancuješ?" zeptala se Gianna. „To je bezva! Já sama jsem taky trochu tančila, ale," její hlas se ztišil –, „myslím, že máme každá na mysli jiný tanec."

V očích mi zajiskřilo. „Myslíš step?"

Její smích byl něžný a nenucený. „Ano, rozhodně step. Tancuješ už dlouho?"

„Ano, už odmala."

„A jde ti to?"

Její přímá otázka mě rozesmála. „Popravdě – ne."

Mamka z druhé strany stolu něco nesouhlasně zamumlala. Musela nesouhlasit, neboť to bylo její mateřskou povinností, ale

já byla v tancování pouze průměrná a nevadilo mi to přiznat. Jen jsem tím zabíjela volný čas. Pomáhalo mi to vymanit se z každodenní monotónnosti. Jako malá jsem tancování zbožňovala, ale teď to byl jen rukáv šatů, které mi už nepadly.

Konverzace utichla. Gianna strkala brokolici po talíři, jako by jí bylo sedm a zelenina jí nechutnala. Její manžel se bezdůvodně zasmál. Obrátila oči v sloup a pořádně si přihnula ze sklenice vína.

Oběd pak pokračoval dalším bezvýznamným klábosením, dobrým jídlem a pitím, ale atmosféra byla pořád napjatá a nic ji nedokázalo prolomit. Jako ozvěna slov, která ještě nebyla vyřčena.

Bratr se opřel o židli, a jak prstem přejel po hraně sklenky s vínem, zazvonilo to. Adriana jedla, jako by vedle ní neseděl velký muž, kterého neznala a kterého si měla za tři týdny brát.

Otec se zmínil, že koupil starou střelnici, a konverzace na toto téma se šířila podél stolu jako padající lavina. Když začali servírovat tiramisu jako dezert, už jsem se nemohla dočkat, až tenhle oběd skončí. Bohužel se ale napjatá atmosféra chystala vymknout kontrole nepředvídatelným způsobem.

Začalo to nevinným nápadem mužů zajít si na střelnici a pak už jsem jen sledovala, jak se všechno odehrává jako ve špatném snu. Muž z Russoovy rodiny, který seděl vedle mě, jízlivě zachrochtal smíchy. Jmenoval se Stefan, jak jsem se později dozvěděla. Během oběda moc nemluvil.

Zvonění bratrovy sklenice ustalo. Tonyho temný pohled se upřel na Stefana. „Je tu něco k smíchu, Russo?“

Stefan zavrtěl hlavou. „Jen mám lepší věci na práci než sledovat partu Abelliů, který se neuměj trefit do terče.“

„O-ou,“ vydechla Gianna potichu.

Zavřela jsem oči. To nám dřív spadne nebe na hlavu, než můj bratr přejde tenhle komentář bez odezvy.

„Tony, nech to být…,“ varoval bratra Benito, usazený po jeho boku. Z nich dvou byl Benito ten rozumnější. Ale Tony se na bratrance ani nepodíval a zlomyslně se na Stefana Russoa usmál.

Cítila jsem tlak na hrudi a podívala se na konec stolu, abych upoutala tátovu pozornost, ale ten byl zabraný do rozhovoru s Nicolasem a mými strýci.

„Nejsem si jistý, co máš na mysli," pronesl Tony pomalu. „Trefil jsem ho přece, ne? Jakže se jmenoval? Jo, nebyl to Piero…?" Bratrovy oči jiskřily temným pobavením. „Toho jsem trefil bez problémů."

Tonyho pobavení vyprchalo do mrtvolného ticha, kterého si všimli i hosté a rodina na druhé straně stolu. Všechno zamrzlo jako na fotografii.

To, co následovalo pak, jsem nečekala.

Cítila jsem svůj puls až v krku, když mě Stefan popadl v pase a vytáhl na nohy. Přitlačil mi ke spánku studenou hlaveň pistole takovou silou, až mě donutil naklonit hlavu na stranu.

Ozvaly se výkřiky v italštině. Židle padaly na zem, jak všichni vyskočili na nohy. Pistole mířily všemi směry.

Slyšela jsem otce štěkat rozkazy, ale jeho hlas přehlušil zvuk mého srdce. *Bu-bum. Bu-bum. Bu-bum*. Tep mi hlasitě duněl pod chladnou vrstvou strachu.

Můj život není žádná idyla, i když to tak díky červeným dveřím se zlatým klepadlem může někomu připadat. Když mi bylo sedm, spatřila jsem otce uříznout prst jinému muži. Viděla jsem strýce střelit dalšího muže do hlavy. Ležel tváří na zakrváceném koberci a jeho oči zíraly do prázdna. Viděla jsem rány způsobené nožem, rány po kulce… viděla jsem tolik *krve*. Přesto jsem sama nikdy neměla pistoli u hlavy. Nikdy jsem necítila na spánku chladný kov. Nikdy jsem necítila, že by můj život mohl skončit mrknutím oka.

Chlad v mých žilách se změnil v led.

Nicolasův hlas prořízl dunění v mých uších. Promluvil hluboce a pevně a já se jeho hlasu držela jako tonoucí stébla. „Polož to, Stefane."

„Zabil Piera!" hlaveň pistole se zatřásla a moje plíce se stáhly, ale nepohnula jsem se z místa a zírala na zastřižené keře podél železného plotu.

„Tony!" vykřikl táta. „Nedělej to."

Pohlédla jsem na bratra a uvědomila si, že zírám do ústí hlavně. Chystal se zastřelit Russoa za mnou, ale jelikož jsem měla vysoké podpatky, nebyl mezi námi téměř žádný výškový rozdíl.

„Seš zatraceně mizernej střelec, Tony. Všichni víme, že to už spíš zastřelíš malou oblíbenou Abelliovou!" Dunění Stefanova zlostného hlasu mi projelo páteří.

„Dej. To. Dolů." Nicolasova slova zněla klidně, ale skrýval se v nich hrozivý podtón, jako ticho před bouří.

Jedna vteřina, dvě vteřiny. Stefan zaváhal…

Prásk.

Něco teplého a mokrého mě zasáhlo do obličeje. Zvonilo mi v uších a hlasy ostatních jsem vnímala jako pod vodou. Mužská ruka ze mě spadla a zaznělo těžké *žuch*, jak Stefan dopadl na zem.

V hlavě jsem znovu zaslechla hlas reportérky. Rudé rty bez ustání opakovaly slovo *vražda*. Zmocnila se mě otupělost. Zvuky ke mně doléhaly pomalu a ztěžka, jako když se z vody vytahují masivní řetězy, ze kterých crčí voda.

„Všichni se sakra posaďte. *Hned!*" řekl rázně otec. „Tenhle oběd zatraceně dokončíme!"

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že kromě něj a Nicolase všichni ztuhle seděli na židlích. Tíživý a nečitelný pohled mého budoucího švagra se na mě zaměřil a můj pohled zajel k pistoli v jeho ruce.

„Eleno! Sedni si!" obořil se otec.

Klesla jsem do židle.

Teplá krev mi stékala po tváři. Potřísnila moji židli i bílé prostírání. Nohy mrtvého Russoa se dotýkaly mých.

Seděla jsem a podívala se nejdřív na zírající Giannu a pak na Tonyho, který si pochutnával na svém dezertu.

„Eleno," mírně mě varoval otec, a protože mi to nakázal, strčila jsem si lžíci tiramisu do pusy a začala žvýkat.

Chytla jsem si rukou klobouk a zaklonila hlavu, abych se mohla podívat na modrou oblohu.

Když se to tak vezme, byl to vážně krásný den.

Kapitola čtvrtá

„Tahle temnota patří mně."
– William Shakespeare

Nico

Zvuk výstřelu se v ozvěně nesl vzduchem. Napětí bylo tak husté, že by se dalo krájet. Abelliovi mě obezřetně sledovali, zatímco moje rodina měla oči sklopené dolů na svoje dezerty. Byli prkennější než židle, na kterých seděli.

Opřel jsem se zády o opěradlo židle, položil jednu ruku na stůl a soustředěně pozoroval cigaretu, kterou jsem otáčel mezi prsty. Snažil jsem se potlačit hněv, který mě pálil v krku a na prsou a zbarvil svět kolem mě doruda.

Pohled mi zalétl na stranu, kde seděl můj zástupce a jediný spolehlivý bratranec Luca, který si rukou otíral pusu ve špatném pokusu zakrýt svoje pobavení. Přísně jsem se na něj zahleděl, což pro něj bylo znamení, že jsem byl blízko k zastřelení dvou bratranců místo jednoho. Posunul se na židli dozadu a jeho pobavení rázem zmizelo.

Právě vyhrál naši sázku, že se dnešek neobejde bez hádky. Navíc vyhrál *dvakrát,* protože se to ještě k tomu týkalo sladké Abelliové. Moje rodina sázela na všechno, a tím mám na mysli *naprosto* všechno. Jakmile se naskytla příležitost vydělat si pár babek, okamžitě po ní skočila.

Zatraceně, dlužil jsem mu pět tisíc. A vinil jsem z toho tu malou černovlasou primadonu, protože kdybych teď jenom pomyslel na jejího bratra, tak bych mu hlavou provrtal kulku.

Některé příbuzné člověk prostě nemá rád – to byli ti, které byste zastřelili, kdybyste měli tu možnost. Ale když vás k tomu

někdo donutil, to bylo něco jiného… to mě iritovalo jako švihnutí koňským bičem. Zatnul jsem zuby a cítil, jak mi v žilách koluje led.

Otec mě se zálibou kopal do žeber, když jsem jednal bez rozmyšlení.

Matka kouřila v noční košili u kuchyňského stolu vždycky potom, co na sebe s otcem křičeli na celý dům.

Jak jsem tak držel v ruce cigaretu a žebra mě pálila vzteky, napadlo mě, že jablko vážně nepadá daleko od toho posraného stromu, a tipoval bych, že všichni, kdo znali Antonia Russoa, včetně mojí rodiny, by to označili za politováníhodné.

Do téhle podoby mě vytvaroval otec a *Cosa Nostra*, což byla asi tak stejně dobrá kombinace jako sud střelného prachu a oheň. Na co nestačilo otcovo vychování, tam se to pokoušela doplnit matka. *Snažila* se o to i přes časté krvácení z nosu a rozšířené zornice. Zesnulá Caterina Russo chtěla ze všech sil naučit svého syna respektu k ženám. Nikdy se jí to ale nepodařilo. Bylo obtížné respektovat matku, kterou jste po večerech museli sbírat ze země. A to se ani nezmiňuju o tom, že jsem vždycky dostal vše, co jsem si zamanul, už od té doby, co jsem si o to dokázal říct. Nepotřeboval jsem svůj šarm ani respekt k ženám na to, abych je získal – už od třinácti mi k tomu stačily přísliby budoucího bohatství a můj status.

Lucova matka byla první, kdo se zmohl na malinké zamračení mým směrem. Moje rodina se mohla po libosti vztekat, ale vzhledem k tomu, že jsem zastavil hrozící krveprolití, které by nám všem pokazilo jinak krásnou neděli, bych ocenil aspoň jedno zatracené díky.

No bože. Vždyť to byl jen Stefan.

Stejně ho nikdo neměl rád.

Popravdě řečeno, patřit do Russoovy rodiny nebylo pro každého. Babička vždycky říkala, že v naší rodině se horkokrevnost dědí víc než v jiných rodinách. Na druhou stranu to možná byla jen její výmluva, jelikož se všichni její synové chovali panovačně, chamtivě a majetnicky k věcem, které jim nepatřily. Jakmile

si Russo něco usmyslel, tak už bylo jen otázkou času, kdy bude po jeho. Většinou to získal díky nelegálnímu obchodování. Ale možná přece jen na něco kápla, protože jsem byl vzteky rozpálený doběla.

Prostornou zahradou se linula píseň *I'll Be Seeing You* od Billie Holidayové a jemné klavírní tóny narušovaly napjatou atmosféru plnou kradmých pohledů a odkašlávání. Otáčel jsem cigaretu v ruce a snažil se zahnat nutkání přiložit ji ke rtům. Kouřil jsem, jen když jsem byl úplně rozběsněný anebo když mě něco opravdu vykolejilo, což se stávalo jen zřídkakdy.

Salvatore odešel od stolu, aby poslal služebnictvo domů. Každý z nich věděl, kdo je zaměstnává, a sami byli taky napojeni na *Cosa Nostru.* Bylo ale jasné, že mrtvola ležící na zemi a krev, která se vsakovala do země mezerami mezi cihlami, byla pro některé až moc.

Pochytil jsem jen část konverzace, která tuhle situaci zapříčinila, ale pochopil jsem, že se Tony chvástal vraždou Piera, jednoho z mých pitomých bratranců. Nevěděl jsem, že to má na svědomí Tony, ale nepřekvapilo mě to. Ani mi to nevadilo. Reagoval jsem na Pierovu smrt stejně jako na smrt jakéhokoli Zanettiho: panákem whisky. Uděláš botu a zemřeš, tak to v našem světě chodí, a můj bratranec jich udělal víc než dost.

Ve skutečnosti jsem čekal, že Stefan skloní pistoli. Ale bylo mi to jedno. Ucítil jsem na prsou záchvěv vzteku kvůli jeho nezdvořilosti, a z nějakého důvodu mě ještě víc rozlítilo to, že ohrožoval sladkou Abelliovou. S pocitem, že jí můžu vyhrožovat jenom já, jsem ho odprásknul a díval se, jak se jeho krev vpila do Eleniných bílých šatů.

Tonyho vzrušovala představa mojí smrti už od chvíle, kdy se jeho kamarád Joe Zanetti zblízka seznámil s mou pětačtyřicítkou. To bylo tak dávno, že už jsem to ani nepovažoval za důležité. Předpokládal jsem, že budeme mít s Tonym nevyřízené účty, ale podcenil jsem jeho stupiditu, když je začal vytahovat na světlo zrovna při obědě. Pravděpodobně se mnohem víc než z mojí přítomnosti oprudil z představy, jak si to rozdávám s jeho sestrou.

Poklepal jsem cigaretou o stůl, a než jsem se stihl zarazit, už jsem pohledem vyhledal sladkou Abelliovou. Přivřel jsem oči. Dlužil bych Lucovi jenom dva a půl tácu, kdyby nebylo jí.

Krev jí stékala po olivové pleti. Přesto jedla dezert, protože jí to otec nařídil. Normálně nejsem sadista, ale bože, tohle bylo sexy. Do rozkroku se mi neochotně vlila horkost.

A když už jsme u těch sadistů, můj pohled sjel na bratrance Lorenza, sedícího opodál. Zíral na tu holku, jako by neměl nic jiného na práci – ne, že bych mu někdy nějakou dal. Ten chlap měl ve zvyku všechno podělat, jako by to bylo jeho poslání nebo tak něco. Nikdy byste to do něj neřekli, ale ten dobytek měl sadomasochistické sklony. Jenže já o tom věděl a lehce mě štvalo, že se takhle dívá právě na Elenu Abelliovou.

Pravděpodobně to měla ráda něžný a nudný.

Pravděpodobně se jí líbilo, když si před ní chlap kleknul a chvíli žebral.

Lorenzo by to udělal.

Já bych si mnohem radši přivřel péro do dveří od auta.

Dneska na mě v kostele dost vztekle zírala, a tak jsem přemýšlel, co se na mně sladké Abelliové sakra nelíbí. Její přezdívku jsem znal ještě předtím, než jsem ji potkal. Bylo to nevinný přízvisko, který se ale rychle rozneslo – aspoň mezi chlapy –, protože byla sladká nejen povahou, ale měla to nejsladší tělo v okolí.

Za posledních pár let jsem o jejím zadku slyšel víc, než jsem chtěl. Vlastně už mě to začalo pořádně otravovat. Obvykle když se něco šíleně vychvalovalo, ve skutečnosti to za nic nestálo. Vtipné ale je, že tentokrát ta chvála přehnaná nebyla.

Ale už jsem měl těch řečí o sladké Abelliové dost, takže jakmile se o ní začalo někde mluvit, tak jsem přestal vnímat. Nikdy jsem ji neviděl, a tak mě rozčilovalo poslouchat bratrance a ztrácet čas neustálým žvaněním o jedné kundičce, jako bych jim za to platil. V podstatě jsem si na její jméno vytvořil něco jako obrácený Pavlovův reflex. Proto jsem se ani nezajímal o důvod, proč mi její otec oznámil, že ona není vhodná pro manželství. Podepsal jsem smlouvu na tu druhou.

A pak jsem ji uviděl v kostele.

A do prdele.

Bratranci slintali po každé ženské, které ještě nebylo padesát let. Líbila se jim *každá*, která měla aspoň jeden pěkný rys, takže jsem samozřejmě jejich nadšenému žvanění o sladké Abelliové nevěřil.

Tomu říkám postava… jak z mužských erotických snů.

Její tělo patřilo na prostřední dvoustranu časopisů pro chlapy. Její vlasy byly mojí slabostí: černé, hedvábné a dostatečně dlouhé na to, abych si je mohl dvakrát omotat kolem zatnuté pěsti. Ta myšlenka mi mimoděk prolétla hlavou. V *kostele*. Bože.

Ale byl to ten její milý, nevinný výraz, který si zdánlivě propálil cestu skrz moji kůži až k ptákovi. Byl tak neuvěřitelně *sladký,* že jsem pochopil, jak přišla k té svojí přezdívce. Rozhodně nebyla spojená s povahou malé slečny Vzteklé.

Pozoroval jsem ji přes celý kostel mnohem déle, než bych měl. Díval jsem se, jak se usmála na každého věřícího, který k ní přišel, jako by tvořili frontu před její Výsostí.

Měřím skoro dva metry, takže nejsem zrovna nenápadný, ale ona si mě nevšimla dobrých třicet minut. A jakmile si mě všimla, tak se na mě hned začala mračit.

Sladká Abelliová byla sladká na každého, kromě mě. Smál bych se tomu, kdyby mě to bůhvíproč nenaštvalo. Poprvé ke mně byl někdo od té doby, co jsem se stal bossem, tak nehorázně drzý. Možná to ode mě bylo dětinské, ale chtěl jsem, aby Elena Abelliová věděla, že ji taky nemám nijak v oblibě.

Ženy, kterým muži věnovali tolik pozornosti jako jí, byly většinou povrchní a namyšlené. Z jejích značkových růžových bot na podpatku jsem poznal, že ráda utrácela tatínkovy peníze. Její sestra měla žabky. Aspoň si tedy ušetřím miliony dolarů, když si beru tu druhou.

Adriana je trochu divná, ale atraktivní. Když není se svojí sestrou, tak je oslňující. Pokud ale vedle ní stojí Elena, Adriana jako by splývala s pozadím. Tohle mi naštěstí vyhovovalo. Nechtěl bych mít manželku, na kterou by si mysleli všichni mí bratranci.

Ne, že bych se nějak zvlášť zajímal o to, koho si vezmu. Jsem ve správném věku na ženění a svatba v mém světě znamená zisk. Díky tomuhle spojenectví získám miliony, a to nemluvě o tom, že budu mít pod kontrolou většinu města. Salvatore má malý spor s nějakými Mexičany, který mu začíná přerůstat přes hlavu. Na stará kolena změkl, takže mu po svatbě na oplátku pomůžu vyřešit jeho problém tak, jak mě to učili – kulkou do hlavy.

Aniž bych se na ni musel podívat, zcela instinktivně jsem věděl, že se na mě Elena ze svého místa u stolu podívala. Cítil jsem na sobě její upřený pohled a bylo mi z něj horko. Štvalo mě to. Chtěl jsem ten pocit ignorovat, ale automaticky jsem jí pohled oplatil. Svrbělo mě v týle, ale díval jsem se jí do očí, dokud zrak zase neodvrátila.

Potom, co na mě v kostele zírala, jsem se rozhodl zjistit důvod, proč není vhodná na vdávání. A zjistil jsem, že sladká Abelliová utekla s nějakým chlapem.

Důvodem, proč mi ji Salvatore odepřel, rozhodně nebylo to, že už není panna. To byla jen výmluva. Salvatore nechtěl, abych ji měl, a já mu to neměl za zlé. Kdybych byl na jeho místě, taky bych mi nesvěřil svou dceru. Na druhou stranu chápu, proč pro Salvatora nebylo tak obtížné mi nabídnout tu druhou.

Adriana seděla vedle mě v černých šatech, jednu nohu přehozenou přes druhou. Hnědé vlasy po ramena jí spadly do obličeje, když se naklonila dopředu, aby si propiskou čmárala cosi po ruce.

Přišla pozdě a já s ní ještě nepromluvil ani slovo. Popravdě jsem na její přítomnost málem zapomněl. Ale pravděpodobně už je načase, abych svou budoucí manželku poznal trochu víc.

„Co to kreslíš?“

Adriana zaváhala, ale pak ke mně natočila svou malou dlaň a ukázala mi to.

„Králíka,“ odpověděl jsem si. Byl to prostě zatracenej králík.

Našpulila rty, stáhla ruku zpátky a pokračovala v kreslení. „*Pan* Králík,“ opravila mě tónem, který by mě normálně naštval. Za daných okolností už jsem se ale víc rozčílit nemohl, a tak jsem to přešel a věnoval se plánování toho, co provedu jejímu bratrovi.

*

„Pravou, nebo levou?“

Tonymu zaškubalo v čelisti, ale neřekl ani slovo. Klidně seděl na židli naproti svému otci, jako by byl na nějakém jednání. Krev ze rtu mu kapala na bílou košili, ale pořád měl ve tváři temně pobavený výraz.

Tak jsem ho znovu praštil.

Popraskané klouby mě pálily.

Zatnul zuby, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Tony je jeden z těch chlapů, co jsou natolik mimo realitu, že si nepřipouští bolest. Než odejde z téhle místnosti, tak ho donutím ji pocítit naplno.

Sluneční paprsky svítily skrz žaluzie do Salvatorovy pracovny a osvětlovaly částice prachu létající vzduchem. Všichni hosté odešli a bylo nasnadě dnešní oběd označit za neúspěšný, což znamenalo víc obědů a večírků, na které se budu muset dostavit. Žádná z rodin se nechtěla seznamovat na tak velké akci, protože by se mohla ta blbost z dneška opakovat a mohla by do toho zatáhnout i ženy a děti.

Luca stál přede dveřmi a tmavé oči upíral na Tonyho zátylek. Benito a jeho mladší bratranec, který byl skoro stejně starý jako Adriana, se s rukama založenýma na prsou opírali o zeď, zatímco Salvatore seděl za svým stolem a tvářil se kajícně.

Kvůli smrti Piera jsem mohl začít válku, což byl hlavní důvod, proč s tímhle Salvatore souhlasil. To a taky fakt, že život jeho dcery byl v ohrožení kvůli stupiditě jeho syna.

„Podělal jsi to, synu,“ řekl Salvatore a sevřel ruce na dřevěném stole. „Varoval jsem tě, a přesto jsi způsobil potíže. Kdyby se Eleně něco stalo, už bys plaval v Hudsonu. Máš štěstí.“

„Štěstí,“ zopakoval ironicky Tony. Přejel si rukou po čelisti a pak řekl: „Levou.“

Pocítil jsem uspokojení.

Takže pravou.

Kapitola pátá

„Každý příběh má tři verze – moji, tvoji a pravdu."
– Joe Massino

Elena

Zpoza dveří do sestřina pokoje se z dálky ozývala píseň kapely Misfits. Potichu jsem do rytmu hudby přešla koberec v hale. Jakmile jsem vstoupila do svého pokoje, začala jsem si svlékat oblečení a nechala ho po cestě do koupelny spadnout na zem. Nevšímala jsem si zrcadla a rovnou jsem si pustila horkou sprchu.

Pálilo to.

Ale něco ze mě muselo tuhle vzpomínku spláchnout. Připomnělo mi to události, které se seběhly před půl rokem. Tehdy jsem měla taky tvář potřísněnou něčí krví.

Horká voda tekoucí z kohoutku mi přilepila vlasy na obličej a ramena. Představovala jsem si, že je to jen barva – červená stékala po mém těle a mizela v odtoku. Kéž by se šlo stejně snadno zbavit pocitu viny.

Zavřela jsem oči.

Křik. Studená hlaveň u mého spánku. Jedna vteřina, dvě vteřiny. Zaváhání…

Prásk.

Vytřeštila jsem oči.

Tenhle výstřel nezněl jen v mojí hlavě.

Bodlo mě v zátylku. Snad si jen Tony vybíjel vztek na jedné z babiččiných váz. Až doteď mě nenapadlo přemýšlet o následcích, které by ho za způsobené potíže mohly postihnout…

Vyskočila jsem ze sprchy a utřela se, co nejrychleji to šlo. Vlasy jsem měla mokré a neučesané, ale hodila jsem na sebe triko

a kraťasy a seběhla dolů ze schodů. Mramorová podlaha mě studila do bosých nohou, když jsem zahnula k otcově pracovně a už podruhé narazila do něčeho pevného.

Vyrazilo mi to dech. Běžela jsem tak rychle, že bych bývala spadla na zadek, nebýt ruky, která mě rychle chytila kolem pasu a podržela, když jsem zavrávorala. Byla to neuvěřitelně horká a silná ruka.

„Bože," zamumlal Nicolas naštvaně.

Stáhnul se mi žaludek, když mě přitisknul k sobě. Z toho dotyku mě šimralo celé tělo, ale neměla jsem čas, abych ten pocit víc prozkoumala. Přetočil mě pryč ze svojí cesty a já se koukala na jeho záda, když šel chodbou dál.

Když kolem mě prošel Nicolasův zástupce, zasáhla mě jeho chladná nezaujatost a já si najednou překvapeně uvědomila svou vděčnost za to, že jsem narazila do Nicolase, a ne do něj.

Kolem pasu jsem pořád cítila horkost a srdce mi zběsile tlouklo z naší srážky. A taky z plíživé obavy. „Zabil jsi mého bratra?"

„Kéž by," bylo jediné, co řekl Nicolas předtím, než se za nimi zavřely vchodové dveře.

Úlevně jsem se nadechla, ale pocit klidu mi dlouho nevydržel. Spatřila jsem totiž Tonyho vyjít z tátovy pracovny. Kymácel se chodbou jako opilec. Byl do půli těla nahý a košili měl omotanou kolem ruky. Čerstvá krev kapala na podlahu z mramoru.

Bratr byl vysoký, poměrně svalnatý a pokrytý jizvami. Měl dvě jizvy od kulek a k tomu nesčetně dalších, o jejichž původu jsem neměla zdání. Pravděpodobně byly z jeho nelegálních soubojů. Věděla jsem, že se jich účastní.

Beze slova kolem mě prošel, a tak jsem ho následovala do kuchyně. S lítacími dveřmi za zády jsem pozorovala, jak si vzal lahev whisky ze skříně a snažil se ji otevřít jednou rukou. Nakonec se mu to podařilo, když si ji přitiskl k hrudi a otáčel jí. Dlouze si přihnul, než se posadil k ostrůvku. „Jdi pryč, Eleno."

„Musíš za Vitem." Vito byl farář v kostele, ale měl lékařské zkušenosti, takže uměl zašít rány. Přece to spadalo do boží kompetence.

„Jsem v pohodě." Znovu se napil z lahve a pár kapek mu steklo na prsa.

Kuchyňská linka byla celá zamazaná od krve. Nebyl v pohodě. Vypadal opile ještě předtím, než se napil, jako by mu někdo právě zlomil srdce.

„Zavolám Vitovi." Přešla jsem k bezdrátovému telefonu vedle lednice.

Tony se na mě omluvně podíval. „Promiň, Eleno. Netušil jsem, že to takhle dopadne. Fakticky."

Sevřelo se mi srdce. „Odpouštím ti."

Slabě se zasmál. „Neměla bys."

Tony se obvykle tvářil samolibě, ale jakmile se upřímně usmál, samolibost byla tatam a najednou byl naprosto okouzlující. To byl ten bratr, kterého jsem milovala, i když jsem ho nevídala moc často. Někdy jsem měla pocit, že k přežití v našem světě člověk musel být tím nejhorším, čím jen dokázal být.

Neměla jsem tušení, proč zabil toho Piera, ale namlouvala jsem si, že to byla sebeobrana. Tonyho vtáhli do tohohle života už jako malého kluka a řetězy, které pevně poutaly mě, byly pevně utažené i kolem něj.

„Nemůžu si pomoct," odvětila jsem.

Zavrtěl hlavou, když jsem začala vytáčet číslo. „Nevolej Vitovi. Jsem v pohodě."

„Nejsi v pohodě. Tony, vážně nevypadáš dobře." Jeho opálená kůže byla bledá a zpocená.

„Jsem v *pohodě*, Eleno."

Povzdechla jsem si. To byl celý táta – nechat Tonyho krvácet, aniž by zavolal někoho na pomoc. Zavěsila jsem telefon zpátky na háček, protože to řekl *oním* tónem. I kdyby Vito přišel, Tony by s ním nespolupracoval. Byl příliš tvrdohlavý.

Překřížila jsem si ruce na prsou a opřela se o linku a z vlasů mi přitom pořád kapala voda. „Co máš proti Nicolasovi?"

Odfrkl si a zase se napil. „Spoustu věcí."

„Pověz mi jednu z nich."

„Vyspal se s mojí holkou."

Vyvalila jsem oči. „S Jenny?“

Další přihnutí.

„Ona ti to řekla?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Poslal mi fotku.“

Ou.

„A určitě to byla ona?“

„Motýl. Dole na zádech.“

„No… to od něj bylo sprostý.“

Popravdě bylo těžké Tonyho litovat. Podváděl Jenny s naší služebnou Gabrielou a nepochybně i s dalšími. Nicolas mi nepřipadal jako muž, který se vyspí s něčí holkou jen pro svoje pobavení, a měla jsem pocit… „Cos mu udělal?“

Tony se zlomyslně usmál.

A bylo to tu. Vždycky byly dvě strany jednoho příběhu.

Znovu se napil a já zamračeně sledovala, jak jeho krev stéká z ostrůvku a tvoří na zemi malou louži. Pití mu krvácení jenom zhoršovalo. Odstoupila jsem od linky a vzala mu lahev přímo od úst. Whisky mu vyšplouchla na bradu a hrudník.

Přivřel oči, ale další slova sotva srozumitelně zadrmolil. „Ježiš, Eleno.“ Vypadal vyčerpaně, jako by se měl za chvíli zhroutit.

Odmotala jsem košili z jeho ruky a odskočila. „*Pane bože*! Tony, musíš jít do nemocnice!“

Díra ve tvaru kulky šla skrz dlaň, jako by k ní někdo přímo přitiskl hlaveň. Zakryla jsem si pusu, protože se mi zvedl žaludek. Zatímco jsem šla hledat Benita, Tony omdlel. Nechal za sebou krvavou šmouhu přes stůl, když se sesunul ze židle a s tvrdým *bum* dopadl na zem.

Sakra, sakra, sakra.

„Benito!“ zakřičela jsem.

„Kvůli čemu ječíš?“ zeptala se Adriana, která vplula do kuchyně ve sportovní podprsence a legínách s potiskem vesmíru.

„Tvůj snoubenec střelil Tonyho!“

„A je mrtvý?“ pozvedla obočí a soustředila se na výběr nejlepšího jablka z misky na lince.

„Kde je máma?“ zeptala jsem se.

Pokrčila rameny a seškrabávala nálepku ze zeleného jablka.

Povzdechla jsem si. *Fajn, když to chtějí, mají to mít…* Pootevřela jsem lítací dveře a zařvala do chodby. „Volám záchranku!“

Benito, Dominic a táta jako na zavolanou najednou přispěchali do kuchyně.

Táta se na mě koukal přivřenýma očima, ale pak si všiml svého jediného syna ležícího na zemi ve velké rudé louži. Potichu promluvil na Benita – vždycky mluvil tiše, pokud nebyl naštvaný – a pak mí bratranci zdvihli Tonyho. Jeden ho držel v podpaží a druhý za kotníky, a vynesli ho z kuchyně.

„Vita ne,“ řekla jsem otci. „Musí do nemocnice.“

„Jasně, jasně, Eleno. Postarají se o něj,“ odvětil odmítavě a podíval se na krev na podlaze.

Měřila jsem si ho pohledem a přemýšlela, jestli mi nelže. Táta nás nikdy nenechal jít do nemocnice bez protestů.

Pohlédl na mě a všiml si mého nedůvěřivého výrazu. „Je to tam stejně dobré jako v nemocnici,“ odsekl.

No tedy. Neměla jsem ponětí, kam berou mého bratra. Nejspíš k doktorovi, kterého si táta platil.

„Hej, neviděl někdo z vás moje pastelky?“ přerušila nás Adriana.